> On zbudował w niebie swoje stopnie i ustanowił na ziemi swój zastęp; on przywołuje wody morskie i rozlewa je po powierzchni ziemi. PAN to jego imię.
>
> *— Amosa 9:6*

Książka: Stary Testament / Amosa
Tematy: stworzenie, Bog, niebo

Interpretacja:
Księga Amosa stanowi Boże wezwanie skierowane do Jego ludu, by się nawrócił i zmienił swoje postępowanie. Jest to przesłanie ostrzeżenia i sądu dla tych, którzy zbaczają ze ścieżek Pana. Wśród tych słów odnajdujemy werset mówiący o Bożej wszechmocy.

Boża siedziba w niebiosach

Bóg jest Stwórcą nieba i ziemi. Jest suwerennym władcą wszechświata i wszystkiego, co w nim istnieje. Wspomniany werset mówi, że Bóg zbudował swoją siedzibę w niebiosach. Nie oznacza to, że Bóg posiada dosłowny dom – jako że jest Duchem i nie ma fizycznego ciała – lecz wskazuje na to, iż jest On największą i najbardziej majestatyczną ze wszystkich istot oraz że króluje z niebios, miejsca najbardziej chwalebnego ze wszystkich.

Wszechobecność Boga

Werset ten mówi nie tylko o przebywaniu Boga w niebiosach, ale także o ustanowieniu przez Niego swojej obecności na ziemi. Wskazuje to na Bożą wszechobecność – fakt, że Bóg jest wszędzie jednocześnie. Bóg nie jest ograniczony przestrzenią ani czasem; może być obecny w każdym zakątku wszechświata.

Boża władza nad wodami

Dalsza część wersetu mówi, że Bóg przywołuje wody morskie i wylewa je na ziemię. Ukazuje to władzę i moc, jakie Bóg sprawuje nad stworzeniem. Potrafi On kontrolować siły natury i nimi kierować. Koncepcja ta pojawia się również w innych fragmentach Biblii, na przykład w Psalmach: *„Ty, który uciszasz szum morza, szum jego fal, i wrzawę narodów” (Psalmów 65:7)*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo każdy dom jest przez kogoś zbudowany, lecz tym, który wszystko zbudował, jest Bóg.
>
> *— Hebrajczyków 3:4*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: stworzenie, Bog

Interpretacja:
Biblia stanowi źródło nauki i mądrości, dzięki któremu możemy zrozumieć, kim jest Bóg i w jaki sposób żyć w zgodzie z Jego wolą. W tym kontekście List do Hebrajczyków jawi się jako jedna z najbardziej głębokich i złożonych ksiąg, traktujących o relacji między ludzkością a Bogiem. Porusza on zagadnienia takie jak zbawienie, wiara i posłuszeństwo, a jednocześnie ukazuje wyższość *Jezusa* – jako Najwyższego Kapłana – nad kapłanami *Starego Testamentu*.

Każdy dom jest przez kogoś zbudowany

Stwierdzenie, że *„Bo każdy dom jest przez kogoś zbudowany”*, stanowi konkretną ilustrację zasady, iż wszystko, co istnieje, musi mieć swój początek, przyczynę, twórcę. Wiemy z całą pewnością, że domy nie powstają same z siebie; są one efektem ludzkiego

wysiłku, planowania oraz wkładu czasu i zasobów. Jeśli odnosi się to do przedmiotów materialnych, które możemy dostrzec, czyż nie powinno dotyczyć również wszystkiego innego? Biblia mówi o najwyższej Istocie – wszechwiedzącej, wszechmocnej i wszechobecnej – która stworzyła wszechświat i podtrzymuje go swoją opatrznością. Tą Istotą jest Bóg – Stwórca wszystkiego, co istnieje.

Tym, który stworzył wszystko, jest Bóg

Druga część tego stwierdzenia stanowi dopełnienie pierwszej: *„lecz tym, który wszystko zbudował, jest Bóg”*. Ujawnia ona więź łączącą *Stwórcę* z Jego stworzeniem. Bóg nie jest abstrakcyjną, bezosobową siłą pozbawioną charakteru; jest rzeczywistą Istotą, która istnieje sama w sobie i posiada moc stwórczą. Nie tylko powołał wszechświat do istnienia, ale także nadał mu strukturę i porządek. Oznacza to, że Bóg jest Właścicielem i Suwerenem wszystkiego, co istnieje, my zaś jesteśmy Jego stworzeniem – Jego własnością. Nie oznacza to, że jesteśmy niewolnikami czy marionetkami; przeciwnie – jesteśmy istotami obdarzonymi odpowiedzialnością i celem, który mamy odnaleźć w Bogu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> To dla nas jest jeden Bóg, Ojciec, z którego wszystko, a my w nim, i jeden Pan, Jezus Chrystus, przez którego wszystko, a my przez niego.
>
> *— I Koryntian 8:6*

Książka: Nowy Testament / I Koryntian
Tematy: stworzenie, Ojciec, Jezus, życie

Interpretacja:

I Koryntian 8:6 stanowi potężne wyznanie jedyności Boga. *Paweł* stwierdza, że dla chrześcijan istnieje tylko jeden prawdziwy Bóg. Bóg ten jest *Ojcem* wszystkich – czyli Stwórcą i Źródłem wszystkiego, co istnieje. Jest to istotna i fundamentalna zasada wiary chrześcijańskiej.

Stworzenie wszystkiego

Oprócz podkreślenia jedyności Boga, Paweł mówi o stworzeniu wszystkiego przez *Jezusa Chrystusa*, Pana. Wskazuje to, że Jezus jest współtwórcą wraz z Bogiem i że wszystko zostało stworzone przez Nich we wzajemnej jedności. Koncepcja ta ma ogromne znaczenie, gdyż łączy *Ojca i Syna* w jednym akcie stworzenia oraz ukazuje jedność *Trójcy Świętej*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Tak więc jeśli ktoś jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; to, co stare, przeminęło, oto wszystko stało się nowe.
>
> *— II Koryntian 5:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: stworzenie, Jezus, odrodzenie

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 5:17* należy do najczęściej cytowanych i najbardziej znanych fragmentów Biblii. To niezwykle wymowny werset, który przypomina nam o przemianie i odnowie serca, jakiej doświadczamy, przyjmując *Jezusa* do swojego życia.

Co oznacza określenie „nowe stworzenie”?

„Nowe stworzenie” odnosi się do całkowitej przemiany, jaka dokonuje się w życiu wierzącego w momencie zjednoczenia *z Chrystusem*. To głęboka i nieodwracalna zmiana, w której „stary człowiek” zostaje usunięty, a *w Chrystusie* rodzi się człowiek nowy. W tym nowym stanie miłość, pokój, cierpliwość, życzliwość, wiara, pokora i opanowanie stają się widoczne i obecne w życiu wypełnionym miłością do Boga. Wszystko, czym byliśmy przed spotkaniem z Chrystusem, zostaje wymazane – to, co złe i przerażające, nasze wady oraz destrukcyjne doświadczenia, z jakimi mogliśmy się zetknąć.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ach, Panie BOŻE! Oto uczyniłeś niebo i ziemię swoją wielką mocą i wyciągniętym ramieniem i nie ma dla ciebie rzeczy zbyt trudnej.
>
> *— Jeremiasza 32:17*

Książka: Stary Testament / Jeremiasza
Tematy: stworzenie, Wszechmocny, niebo, siła

Interpretacja:
Ten fragment biblijny stanowi wyznanie wiary w Boga, złożone przez jednego z najważniejszych proroków Pisma Świętego. Jeremiasz mówi o ogromnej i absolutnej mocy Boga, zdolnej do stworzenia i kierowania wszystkim, co istnieje we wszechświecie. Prorok uznaje, że dla Pana nie ma rzeczy zbyt wielkiej ani zbyt trudnej – posiada On bowiem pełną moc, by urzeczywistnić każdy zamiar.

Jeremiasza 32:17 zachęca nas do refleksji nad suwerennością Boga i jej wpływem na nasze codzienne życie. Jeśli wierzymy w Bożą wszechmoc, musimy również wierzyć, że Bóg potrafi nam pomóc i wybawić nas z każdej trudności, nawet gdy sytuacja wydaje się beznadziejna. To także przesłanie pełne nadziei dla osób zmagających się z trudnymi

okolicznościami – przypomnienie, że dla Boga nie ma rzeczy niemożliwych.

To potwierdzenie Bożej mocy przypomina nam również o Jego władzy nad całym stworzeniem. Skoro dla Boga nie ma rzeczy zbyt trudnych, dlaczego mielibyśmy się zamartwiać, lękać czy wątpić w codziennym życiu? On jest w stanie zaradzić nawet najbardziej skomplikowanym i trudnym sytuacjom, z jakimi się mierzymy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Pamiętaj więc o swoim Stwórcy w dniach swojej młodości, zanim nastaną złe dni i przyjdą lata, o których powiesz: Nie podobają mi się.
>
> *— Kaznodziei 12:1*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: stworzenie, zlo, radość, życie

Interpretacja:
W *Kaznodziei 12:1* autor wzywa do refleksji nad życiem i znaczeniem młodości. To właśnie w tym okresie podejmujemy najważniejsze decyzje i możemy położyć solidne fundamenty pod przyszłość. Dlatego autor zachęca nas, byśmy pamiętali o *Stwórcy*, póki jesteśmy młodzi – zanim nadejdą trudne dni.

Wartość czasu i mądrości

Autor Księgi Koheleta przypomina również o znaczeniu czasu i mądrości. Młodość to czas wielkich możliwości i ogromnego potencjału, ale także okres, w którym łatwo zmarnować czas i dokonać nietrafnych wyborów. Z tego powodu autor zachęca nas do kierowania się mądrością i pamiętania o Stwórcy w latach młodości, abyśmy mogli zbudować dobrą

przyszłość.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wszystko dobrze uczynił w swoim czasie. Włożył także świat w ich serca, mimo że człowiek nie zdoła pojąć dzieła, którego Bóg dokonuje od początku do końca.
>
> *— Kaznodziei 3:11*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: stworzenie, zależność, życie, zrozumienie

Interpretacja:
Księga Koheleta (Eklezjastesa) to jedno z najbardziej głębokich i złożonych dzieł Starego Testamentu. Napisana przez mądrego *Salomona*, koncentruje się ona na ulotnej i nietrwałej naturze ludzkiego życia. W trzecim rozdziale Salomon rozważa fakt, że na wszystko w życiu przychodzi właściwy czas i pora. Mędrzec stwierdza, że od narodzin aż po śmierć wszystko ma swój boski cel. A pośród tego wszystkiego, w wersecie 11 zawarta jest piękna prawda.

Uczynił wszystko pięknym w swoim czasie

Czytając jedenasty werset trzeciego rozdziału Księgi Koheleta, wyraźnie dostrzegamy, że Salomon rozmyślał nad Bożą mocą tworzenia piękna. Co to jednak oznacza? Przede wszystkim należy pamiętać, że wszystko, co stwarza Bóg, jest piękne i doskonałe. Stwarzając świat, Bóg uczynił wszystko doskonałym i pięknym, nadając każdej rzeczy jej własny, szczególny cel i funkcję.

Podobnie w naszym własnym życiu dostrzegamy, jak Bóg obdarza nas pięknem. Od piękna natury po złożoność ludzkich relacji – Bóg tworzy piękno w naszym życiu. Warto jednak pamiętać, że wszystko to ma swój wyznaczony czas i cel w naszym życiu.

Wieczność w naszych sercach

Werset 11 mówi również o tym, że Bóg złożył „wieczność w ludzkim sercu”. Odnosi się to do myśli, że jako ludzie jesteśmy świadomi własnej śmiertelności. Wiemy, że nasze życie na ziemi dobiegnie końca. A jednak, mimo to, pragniemy czegoś, co wykracza poza naszą śmiertelną egzystencję. Koncepcja wieczności w naszych sercach jest jednym z najgłębszych motywów Księgi Koheleta. Mądry Salomon przyznaje, że choć nie potrafimy w pełni pojąć Bożych dzieł, jesteśmy świadomi Jego istnienia i obecności w świecie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest, słyszałem, jak mówiło: Zasiadającemu na tronie i Barankowi błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków.
>
> *— Objawienie 5:13*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: stworzenie, wdzięczność, chwala, adoracja

Interpretacja:
W *Objawienie 5:13* apostoł *Jan* opisuje wizję, w której cześć i chwała są oddawane Temu, który zasiada na tronie, oraz Barankowi. Werset ten ukazuje majestat Boga i Jego zwierzchnią władzę nad całym stworzeniem.

Fragment ten rozpoczyna się od wzmianki o całym stworzeniu – w niebie, na ziemi, pod ziemią i w morzu. Świadczy to o wszechmocy Boga i Jego panowaniu nad wszystkim. Chrześcijanie wierzą, że Bóg jest Stwórcą wszystkiego, co istnieje, i że wszystko spoczywa w Jego rękach. Warto zauważyć, że uwielbienie i cześć kierowane są konkretnie *ku Temu, który zasiada na tronie, oraz ku Barankowi (Jezusowi Chrystusowi)*. Baranek symbolizuje ofiarę, jaką Jezus Chrystus złożył na krzyżu, by zapłacić za nasze grzechy. Tym samym akt uwielbienia odnosi się do Bożej mocy oraz zbawienia, które stało się udziałem ludzi dzięki śmierci *Chrystusa*.

Objawienie 5:13 ten zachęca nas do refleksji nad tym, jak ważne jest uznanie Bożej zwierzchności i wielbienie Stwórcy za Jego dzieła. W codziennym zabieganiu często zapominamy, jak wielki i budzący podziw jest nasz Bóg. Jednak lektura tego fragmentu przypomina nam, że Bóg jest obecny we wszystkich aspektach stworzenia. Opisane tu uwielbienie i cześć obejmują wszystko, co znajduje się w niebie, na ziemi i w morzu. Oznacza to, że każda cząstka stworzenia uznaje Boży autorytet i na swój sposób oddaje Mu chwałę. Jako ludzie również powinniśmy brać z tego przykład i wypełniać Bożą wolę w naszym codziennym życiu.

W wymiarze praktycznym werset ten uczy nas, jak ważne jest dziękowanie Bogu za wszelkie otrzymane od Niego dobrodziejstwa. Często traktujemy to, co posiadamy, jako coś oczywistego i nie doceniamy darów, którymi obdarzył nas Bóg. Dlatego musimy zawsze zachowywać postawę wdzięczności i pokory, nawet w trudnych chwilach.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. A ziemia była bezkształtna i pusta i ciemność była nad głębią, a Duch Boży unosił się nad wodami.

> — *Rodzaju 1:1-2*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, niebo, Duch Święty, Duch

Interpretacja:
Pierwszy rozdział Księgi Rodzaju jest jednym z najważniejszych w Biblii, gdyż opisuje stworzenie wszechświata i Ziemi. Wersety te przedstawiają koncepcję, według której to sam Bóg stworzył wszechświat i wszystko, co się w nim znajduje, kładąc tym samym fundament pod wiarę w boskie stworzenie świata.

Znaczenie stworzenia w Biblii

Stworzenie jest boskim aktem dokonanym z woli Boga – Stwórcy wszystkiego, co istnieje na Ziemi i we wszechświecie. W Biblii – a konkretnie w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju – stworzenie Ziemi ukazane jest jako proces przemyślany i uporządkowany.

Drugi werset tego rozdziału opisuje stan nieładu i pustki panujący na Ziemi przed jej właściwym ukształtowaniem; odzwierciedla to przekonanie, że wszechświat i Ziemia pogrążone były w chaosie, zanim Bóg powołał świat do istnienia. Poprzez celowy, boski akt stworzenia Bóg wprowadza ład i strukturę, oddzielając od siebie elementy świata i ustanawiając harmonijną rzeczywistość.

Co oznacza unoszenie się Ducha Bożego nad wodami?

Werset *1:2 Księgi Rodzaju* wspomina również o Duchu Bożym unoszącym się nad wodami. Duch ten symbolizuje obecność Boga w działaniu, zmierzającym do urzeczywistnienia dzieła stworzenia na Ziemi. Obraz ten ukazuje, że stworzenie nie jest mechanicznym aktem, lecz dziełem, w którym Bóg jest obecny w każdym szczególe i w każdym tchnieniu życia.

Można to również postrzegać jako świadectwo Bożej miłości i mocy. Jego Duch kieruje procesem tworzenia, dbając o właściwy porządek świata i troszcząc się o każdą żywą

istotę. Obraz ten wskazuje, że Bóg jest opiekunem wszystkich stworzeń, któremu leży na sercu ich szczęście i życie wieczne.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Potem Bóg powiedział: Uczyńmy człowieka na nasz obraz według naszego podobieństwa; niech panuje nad rybami morskimi i ptactwem niebieskim, nad bydłem i całą ziemią oraz nad wszelkimi zwierzętami pełzającymi, które pełzają po ziemi.
>
> *— Rodzaju 1:26*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, Bog, życie

Interpretacja:
Księga *Rodzaju 1:26* opisuje kluczowy moment w historii stworzenia: *powołanie do istnienia człowieka*. W swej nieskończonej mądrości Bóg postanowił stworzyć człowieka na swój obraz i podobieństwo, powierzając mu panowanie nad całym ziemskim stworzeniem. Werset ten ma ogromne znaczenie, gdyż stanowi fundament wyjątkowej relacji między Bogiem a ludzkością.

Co oznacza bycie stworzonym na obraz i podobieństwo Boga?

Stworzenie na obraz i podobieństwo Boga to fundamentalna koncepcja wiary chrześcijańskiej, która wiele mówi o naturze ludzkiej i naszej relacji z Bogiem. Obraz Boga w człowieku oznacza zdolność do odzwierciedlania Bożej dobroci, miłości, sprawiedliwości i mądrości.

Podobieństwo do Boga oznacza zdolność do działania tak, jak działa Bóg – czyli w duchu miłości, prawdy i sprawiedliwości. W konsekwencji fakt stworzenia na obraz i podobieństwo Boga nakłada na nas głęboką odpowiedzialność moralną i duchową, a jednocześnie nadaje nam szczególną wartość jako Bożym stworzeniom.

Panowanie człowieka nad stworzeniem

Bóg powierzył człowiekowi panowanie nad całym stworzeniem, w tym nad rybami morskimi, ptactwem powietrznym, zwierzętami i wszelkimi innymi istotami na ziemi. Jest to odpowiedzialność, do której ludzie muszą podchodzić z powagą i troską, gdyż oznacza ona, że jesteśmy zobowiązani do ochrony, pielęgnowania i mądrego gospodarowania zasobami naturalnymi świata.

Nie jest to władza, którą należy sprawować w sposób samowolny czy niszczycielski, lecz odpowiedzialność wymagająca mądrego działania i zachowania równowagi między potrzebami wszystkich istot żywych a ochroną zasobów naturalnych naszej planety.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boga go stworzył; stworzył ich mężczyzną i kobietą.
>
> *— Rodzaju 1:27*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, piękno, Bog

Interpretacja:
Księga Rodzaju to pierwsza księga Biblii, opisująca stworzenie świata zgodnie z tradycją judeochrześcijańską. Jej pierwszy rozdział przedstawia, jak Bóg stworzył człowieka,

powierzając mu odpowiedzialność za troskę o stworzony przez siebie świat i sprawowanie nad nim pieczy.

Stworzenie człowieka

Werset ten mówi o tym, że Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo. Koncepcja stworzenia ludzi na obraz Boga jest kluczowa dla teologii chrześcijańskiej, gdyż sugeruje, że człowiek posiada boską naturę, która odróżnia go od innych stworzeń powołanych do życia przez Boga. Obraz Boga w człowieku odnosi się nie tyle do wyglądu fizycznego, co do ducha, duszy oraz zdolności do myślenia i odczuwania – cech, które czynią człowieka wyjątkowym na tle wszystkich istot stworzonych.

Znaczenie obrazu Boga

Sformułowanie *„Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz”* sugeruje, że ludzie – podobnie jak Bóg – posiadają zdolność do tworzenia, kochania, okazywania współczucia i dokonywania wyborów moralnych. Innymi słowy, Bóg stworzył ludzkość z potencjałem, by przypominać Go, choć nie po to, by być Mu równą. Obdarzona tym boskim obrazem ludzkość ponosi szczególną odpowiedzialność za troskę o stworzenie i za właściwe sprawowanie nad nim władzy nadanej przez Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I Bóg błogosławił im. Potem Bóg powiedział do nich: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, napełniajcie ziemię i czyńcie ją sobie poddaną; panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebieskim, i nad wszelkimi zwierzętami, które poruszają się po ziemi.
>
> *— Rodzaju 1:28*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, błogosławieństwo, Owocność, seksualność, świat

Interpretacja:
Rodzaju 1:28 zawiera jedno z najbardziej znanych Bożych poleceń w Biblii. W tym wersecie Bóg błogosławi *Adama i Ewę* – pierwszych stworzonych ludzi – i nakazuje im, by byli płodni i rozmnażali się, napełniali ziemię i czynili ją sobie poddaną oraz panowali nad rybami, ptakami i zwierzętami.

Co oznacza nakaz, by być płodnym i rozmnażać się?

Nakaz, by być płodnym i rozmnażać się, oznacza, że Bóg stworzył ludzi, aby wydawali na świat potomstwo i zaludniali ziemię. Jest to istotne zadanie, mające znaczenie zarówno fizyczne, jak i duchowe. W sensie fizycznym Bóg pragnie, aby ludzie się rozmnażali i zapewniali przetrwanie swojemu gatunkowi. W sensie duchowym ludzkie rozmnażanie służy głębszemu celowi: realizacji Bożego planu wobec ziemi.

Co oznacza nakaz, by czynić ziemię sobie poddaną?

Nakaz panowania nad ziemią oznacza, że ludzie ponoszą odpowiedzialność za zarządzanie zasobami naturalnymi ziemi i sprawowanie nad nimi pieczy. Bóg umieścił ludzi w centrum wszechświata jako strażników i opiekunów swego stworzenia. Skoro ziemia jest domem ludzkości, naszym obowiązkiem jest troska o nią i jej ochrona.

W jaki sposób możemy sprawować władzę nad rybami, ptakami i zwierzętami?

Nakaz panowania nad rybami, ptakami i zwierzętami oznacza, że ludzie posiadają władzę zarządzania światem przyrody i panowania nad nim. Jest to część roli, jaką Bóg wyznaczył ludzkości. Panowanie nad rybami, ptakami i zwierzętami wiąże się z troską o nie oraz szacunkiem dla ich roli w ekosystemie. Oznacza również zapewnienie im wolności oraz ochronę przed wyzyskiem i okrucieństwem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I Bóg powiedział: Niech stanie się światłość. I stała się światłość.
>
> *— Rodzaju 1:3*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, Światło, głoszenie

Interpretacja:
Rodzaju 1:3 to znaczący werset biblijny, wyznaczający początek stworzenia według biblijnej narracji. Zgodnie z tymi słowami Bóg przemówił i stworzył światło. Wydarzenie to stanowiło pierwszy akt Bożego dzieła stworzenia, podkreślając ogromne znaczenie światła zarówno w Biblii, jak i w naszym życiu.

Znaczenie światła w Biblii

W Biblii światło służy jako metafora Boga i Jego boskiej obecności. Jest symbolem prawdy, uosabiającym Bożą sprawiedliwość, mądrość, radość i miłość. W Nowym Testamencie *Jezus* nazywa siebie *Światłością Świata*. Ponadto Biblia mówi o zmaganiach między światłem a ciemnością; ciemność symbolizuje grzech i zło, podczas gdy światło reprezentuje prawdę i dobro. W *Efezjan 5:8 Paweł* wzywa nas, byśmy żyli jako dzieci światłości, wystrzegając się bezowocnych uczynków ciemności.

Stworzenie światła i jego znaczenie w naszym życiu

Fakt, że Bóg stworzył światło, świadczy o Jego mocy i suwerenności. Przypomina nam również, że bez światła życie byłoby niemożliwe. Światło jest niezbędne do widzenia oraz do rozkwitu świata przyrody. W sensie duchowym światło może symbolizować drogę do zbawienia i do Boga. Gdy kroczymy w świetle, podążamy właściwą ścieżką i napełniamy nasze serca prawdą oraz radością płynącą od Boga. Z kolei, gdy kroczymy w ciemności, oddalamy się od Boga i od innych ludzi.

Musimy pamiętać, że światło jest nie tylko zjawiskiem fizycznym, ale także duchowym. Tak jak światło prowadzi nas przez ciemność, tak obecność Boga w naszym życiu kieruje nami, rozjaśnia naszą drogę i dostarcza prawdy niezbędnej do podejmowania mądrych decyzji. Gdy przyjmujemy Boże światło do naszego życia, Bóg nas przemienia i prowadzi właściwą ścieżką.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> PAN Bóg powiedział też: Niedobrze, by człowiek był sam; uczynię mu odpowiednią dla niego pomoc.
>
> *— Rodzaju 2:18*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, małżeństwo, relacje

Interpretacja:
Rodzaju 2:18 mówi o stworzeniu kobiety jako pomocnicy dla mężczyzny. W tym fragmencie Bóg oznajmia mężczyźnie, że nie jest dobrze, aby był on sam, i że stworzy dla niego odpowiednią towarzyszkę. Werset ten ma istotne znaczenie, gdyż ustanawia rolę kobiety jako istoty stworzonej przez Boga, by trwała u boku mężczyzny i wspierała go w jego życiowej drodze.

Dlaczego Bóg stwarza pomocnicę dla mężczyzny?

Istnieje kilka powodów, dla których Bóg stworzył pomocnicę dla mężczyzny. Przede wszystkim Bóg nie chciał, aby człowiek był samotny. Samotność bywa głęboko bolesna; choć mężczyzna cieszył się dobrą relacją z Bogiem, Stwórca pragnął również, by miał on ludzkie towarzystwo. Po drugie, mężczyzna potrzebował odpowiedniego wsparcia, aby

wypełnić swoje zadanie na ziemi. Od samego początku Bóg powierzył człowiekowi odpowiedzialność za troskę o ziemię i jej uprawę. Aby podołać temu zadaniu, mężczyzna potrzebował pomocnicy, która by mu towarzyszyła.

Refleksje nad rolą kobiet w społeczeństwie

Rola kobiety jako pomocnicy mężczyzny od wieków stanowi przedmiot debat i dyskusji. W historii zdarzało się, że kobiety postrzegano jako istoty niższe rangą od mężczyzn, dysponujące mniejszymi prawami i ograniczonymi możliwościami. Jednak wspomniany werset biblijny ukazuje, że kobiety zostały stworzone przez Boga w konkretnym celu i mają taką samą wartość jak mężczyźni. We współczesnym społeczeństwie należy pamiętać o kluczowej roli, jaką odgrywają kobiety. Posiadają one dary i umiejętności – często odmienne od tych, którymi dysponują mężczyźni, lecz równie cenne i niezbędne. Równość płci jest konieczna dla funkcjonowania sprawiedliwego społeczeństwa.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I z tego żebra, które PAN Bóg wyjął z Adama, utworzył kobietę i przyprowadził ją do Adama. I Adam powiedział: To teraz jest kość z moich kości i ciało z mojego ciała; dlatego będzie nazwana kobietą, bo z mężczyzny została wzięta. Dlatego opuści mężczyzna swojego ojca i swoją matkę i połączy się ze swoją żoną, i będą jednym ciałem.
>
> *— Rodzaju 2:22-24*

Książka: Stary Testament / Rodzaju

Tematy: stworzenie, ciało, małżeństwo, seksualność

Interpretacja:
Księga Rodzaju jest pierwszą z pięciu ksiąg Tory, czyli Pięcioksięgu. Zawiera ona biblijną relację o stworzeniu ludzkości, opisując, jak Bóg stworzył mężczyznę na swój obraz i podobieństwo, a następnie stworzył kobietę z jego żebra.

Opowieść

Wersety te, choć z pozoru proste, przy bliższej analizie okazują się złożone. Po pierwsze, kość nie została wzięta ani ze stopy mężczyzny – co mogłoby sugerować, że ma on dominować nad kobietą – ani z jego głowy – co mogłoby oznaczać, że ona ma nad nim panować – lecz z jego żebra, co symbolizuje ich równość. Co więcej, należy pamiętać, że żebro mężczyzny nie jest jedynie drugorzędnym elementem, z którego Bóg postanowił ukształtować coś dla niego użytecznego. W języku hebrajskim słowo *„tsela”* oznacza *„żebro”*, ale używa się go również na określenie boku lub połowy.

Dlaczego ma to znaczenie? Ponieważ ukazuje, że kobieta nie została stworzona z elementu drugorzędnego; została ona wzięta z mężczyzny jako jego odpowiedniczka i równa mu osoba. Dlatego właśnie wersety te mówią, że Bóg *„stworzył”* kobietę. Nie była ona niezależnym bytem, lecz wywodziła się z mężczyzny, a oboje byli ze sobą nierozerwalnie związani.

Dwoje stanie się jednym ciałem

Wersety te sugerują, że małżeństwo jest świętym związkiem, a mężczyzna i kobieta są sobie przeznaczeni, by połączyć się trwałą więzią. Związek ten ma wymiar nie tylko fizyczny, ale także emocjonalny i duchowy. Od małżonków oczekuje się wierności i wspólnego dzielenia życia.

Refleksje nad rolą kobiet w społeczeństwie

Fragmenty te skłaniają również do refleksji nad rolą kobiet w społeczeństwie. Często uważano kobiety za istoty niższe od mężczyzn, odmawiając im praw i możliwości. Biblia jednak wyraźnie pokazuje, że Bóg stworzył kobiety jako równe mężczyznom, obdarzając je takimi samymi prawami i godnością. Ważne jest, aby dostrzegać i promować równość

płci we wszystkich sferach życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I Bóg błogosławił siódmy dzień, i poświęcił go, bo w nim odpoczął od wszelkiego swego dzieła, które Bóg stworzył i uczynił.
>
> *— Rodzaju 2:3*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, błogosławieństwo, sabat

Interpretacja:
Rodzaju 2:3 wyznacza przełomowy moment w dziele stworzenia świata. Po sześciu dniach trudu Bóg postanowił odpocząć siódmego dnia od wszelkiej pracy, której dokonał podczas stwarzania. Dzień ten był wyjątkowy i odrębny od pozostałych, ponieważ został przez Boga pobłogosławiony i osobiście przez Niego uświęcony. Idea poświęcenia dnia na odpoczynek i refleksję ma ogromną wartość i znaczenie w życiu duchowym wierzących. Praktykę tę można postrzegać jako sposób na nawiązanie więzi ze sferą duchową i odnowienie naszej relacji z Bogiem.

Znaczenie odpoczynku w naszym życiu

Odpoczynek jest niezbędny dla naszego osobistego dobrostanu, zarówno fizycznego, jak i emocjonalnego. Bóg dał przykład odpoczynku po ciężkiej pracy i zachęca nas, byśmy za tym przykładem szli oraz dbali o siebie. Kluczowe jest, aby nauczyć się wygospodarować chwilę – lub cały dzień – na oderwanie się od życiowego zgiełku i cieszenie się błogosławieństwami, którymi obdarzył nas Bóg. Dzień odpoczynku stwarza okazję do duchowego pokrzepienia i umocnienia więzi z Bogiem. To cenny czas na medytację i

refleksję nad własnym życiem oraz nad tym, jak możemy pogłębić naszą duchową więź ze Stwórcą.

Znaczenie uświęcenia

W *Rodzaju 2:3* Bóg uświęca siódmy dzień. Czyniąc to, nadaje mu wartość i święte znaczenie, które wykracza poza jego funkcję zwykłego dnia odpoczynku. Uświęcenie wiąże się z całkowitym poświęceniem tego czasu na oddawanie czci Bogu. Uświęcając dzień odpoczynku, Bóg zaprasza nas do zbliżenia się do Niego, odnowienia wiary i potwierdzenia naszego oddania Jego słowu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wtedy PAN Bóg powiedział: Oto człowiek stał się jak jeden z nas, znający dobro i zło. Wygnajmy go więc, aby nie wyciągnął swej ręki i nie wziął z drzewa życia, by jeść i żyć na wieki. PAN Bóg wydalił go więc z ogrodu Eden, aby uprawiał ziemię, z której został wzięty.
> *— Rodzaju 3:22-23*

Książka: Stary Testament / Rodzaju
Tematy: stworzenie, Życie wieczne, zlo, dobroć, życie, grzech

Interpretacja:
Rodzaju 3:22-23 zawiera dość interesujące wersety. Aby zrozumieć ich znaczenie, należy najpierw poznać kontekst. Opisują one wydarzenia, które nastąpiły po tym, jak *Adam i Ewa* nie usłuchali Boga i zjedli owoc z drzewa poznania dobra i zła. Konsekwencją tego nieposłuszeństwa był grzech pierworodny oraz wypędzenie Adama i Ewy z Ogrodu Eden.

Znaczenie wersetów

Wersety te można interpretować na różne sposoby, jednak najpowszechniejsze wyjaśnienie zakłada, że Bóg nie pragnie, aby człowiek żył wiecznie w swoim upadłym stanie. Gdyby człowiek spożył owoc z drzewa życia, żyłby wiecznie w świecie pełnym grzechu i cierpienia. Intrygujące jest również sformułowanie *„jak jeden z nas”*; niektórzy uważają, że Bóg zwraca się do aniołów, podczas gdy inni widzą w tym odniesienie do *Trójcy Świętej* jako całości.

Fragment ten niesie ze sobą kilka ważnych lekcji. Po pierwsze, ukazuje powagę grzechu oraz konieczność ponoszenia odpowiedzialności za własne czyny. Po drugie, dowodzi, że praca jest Bożym nakazem i sposobem na przywrócenie relacji między ludzkością a Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*